

[Arne Bjerregaard]

ord ikke tager os særlig godt af dem, og derfor vil de leve i isolation.

Lad mig nævne et eksempel på de uheldige følger af integrationen. Det er Kolonien Filadelfia, som blev et af ofre for udlægningen af særforsorgen. Her havde de opøvet en særlig ekspertise specielt for epileptikere, men også for andre, og hertil kom man da også fra hele landet. Nu er kolonien på vej til nedlæggelse, ekspertisen er forsvundet eller forsvinder efterhånden, og man må spørge, om det er godt for epileptikerne og andre eller det kun er godt for de lokale kasser.

Det er rigtigt, at det er godt for handicappede børn at være hjemme, det er vi helt enige i, men så må vi også have tilstrækkeligt med aflastningshjem. De, der kender familier med handicappede børn, undertiden flere, må erkende, at det er en alvorlig belastning for en familie at have et handicappet barn, og betydelig større, hvis der er flere. Tænk, hvad det betyder for en familie blot et par uger et par gange om året at kunne blive fritaget for et 24 timers job! Jeg tror ikke, vi alle forstår den belastning, der hviler på disse familier. Derfor mener jeg, det er nødvendigt, at vi i højere grad sikrer, at der er aflastningshjem, så disse familier kan få en smule ferie en gang imellem.

Endvidere ønsker jeg også her at anføre, at mange handicappede får en uddannelse, nogle en særdeles høj uddannelse, og det skal vi i videst muligt omfang sørge for. Men hvad nytter uddannelse, hvis vi ikke sørger for job? Jeg tror, det er væsentligt for de handicappede og så sandelig også for os andre, som lever uden eller i alt fald uden synlige handicap, at vi sørger for, at de får et job, og jeg mener, det er en selvfølge, at vi giver dem en fortrinnsstilling, og at vi gør det i større udstrækning, end vi gør det i dag, også fordi de handicappede trods alt kan være mere sårbare i en arbejdsløshedssituation end andre, bl.a. fordi de hårdere end andre har satsset på at få en uddannelse.

Jeg skal ikke opregne alle de ting, det er muligt at gøre for de handicappede i fremtiden, blot notere, at de væsentligste forbedringer måske kan og bør ske hos de handicappedes medmenneskelige omgivelser, hvad enten det er de offentlige kontorer, servicefunktionerne, Dansk Folkeferie eller du og jeg. Vi danskere er blevet nogle underlig stive, enøjede, selvhøjtidelige og angste menne-

sker. Alt anderledes end os selv viger vi uden om i stedet for at turde række hånden frem, hvad enten det drejer sig om fremmedarbejdere og flygtninge eller vore handicappede. Vi ofrer gerne et symbolsk beløb til disse gode formål og lindrer nøden for nogle eller besværligheden for nogle, men så vil vi også gerne bede os fritaget for deres nærværelse.

Jeg føler, at først når vi generelt ændrer denne holdning og åbner os lidt mere for hinanden, lægger bort vores stive masker og tør se os selv og livet i alle dets facetter, har vi mulighed for et bedre fællesskab for og med de handicappede.

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet mener ikke, at vi i vores samfund levner de handicappede en meneskeværdig tilværelse, heller ikke en situation, hvor handicappede har blot nogenlunde samme betingelser som borgere uden handicap. Derfor var det med beklagelse, fremskridtspartiet kunne konstatere, at regeringspartierne, socialdemokratiet og de radikale stemte imod vores ændringsforslag til finanslovsforslaget om at afsætte ekstra bevillinger til hjælpemidler og omsorgsarbejde, så handicappede, hvis de ellers ønsker det, kan forblive i eget hjem. Men sådan har disse partier desværre praktiseret i årevis, nemlig at tale pænt om de handicappede, men når de smukke ord skal udmøntes i handling, er alle de gode hensigter glemt og væk, indtil der igen bliver valgkamp, hvor man lover guld og grønne skove til de svage grupper i samfundet.

Vi mener, der er meget, der skal rettes, inden vi når det mål, at handicappede kan leve uafhængigt af at være påtvunget en eller anden institution, som samfundet finder det for godt at stille til rådighed.

Jeg vil gerne komme lidt ind på Århusordningen, som jeg synes ordførerne før mig totalt har overset. Det er den ordning, der giver handicappede mulighed for at ansætte og aflønne de hjælpere, den enkelte selv ønsker. Det er urimeligt, at den »heldige« handicappede, der bor i en kommune, som har den ordning, og den uheldige handicappede, som tilfældigvis bor i en kommune, der ikke har den ordning, skal behandles forskelligt. Det er i hvert fald en ordning, som frem-